Dosarul nr.1ra-1026/16

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

25 mai 2016 mun.Chişinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Preşedinte Nicolae Gordilă,

Judecători Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chişinău din 08 februarie 2016, declarat de inculpatul

Boțan Petru Simion, născut la 27 iulie 1975, originar şi domiciliat în s.Peresecina, r-nul Orhei.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 19.08.2015 – 04.12.2015;

2. Instanța de apel: 29.12.2015 – 08.02.2016;

3. Instanța de recurs: 18.04.2016 – 25.05.2016.

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 04 decembrie 2015, Boțan Petru a fost recunoscut vinovat şi condamnat în baza art.201^1 alin.(2) lit.a) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu ispăşirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 2 ani.

2. Prima instanță, examinînd cauza în procedura prevăzută de art.364^1 alin.(8) Cod de procedură penală, a constatat că Boțan Petru, la 24 mai 2015, la ora 18.30, aflîndu-se la domiciliu în s.Peresecina, r-nul Orhei, gospodărie în care locuieşte împreună cu socrii săi, Perju Melania şi Perju Pavel, şi potrivit art.133^1 lit.a) Cod penal, fiind membru al familiei, fără a deține motive esențiale şi conştientizînd că anterior a fost condamnat pentru acțiuni ilegale de violență în familie săvîrşite asupra soției Boțan Angela şi asupra soacrei Perju Melania, intenționat a inițiat un conflict cu soția sa, realizat cu violență psihologică manifestată prin impunerea voinței şi controlului personal, amenințări verbale şi provocarea stărilor de tensiune şi suferință psihică, urmat de aplicarea față de Boțan Angela a violenței fizice, prin aplicarea loviturilor cu pumnul în regiunea capului şi cu piciorul în regiunea abdomenului, cauzîndu-i astfel suferințe psihice şi dureri fizice exprimate prin echimoză pe palma stîngă, provocată de acțiuni traumatice şi care se califică drept vătămare corporală neînsemnată.

Continuîndu-şi acțiunile sale infracționale, Boțan Petru urmărind impunerea voinței şi controlului personal asupra conflictului iscat, în timp ce soacra sa Perju

Melania a intenționat să intervină în aplanarea conflictului, a manifestat față de aceasta violență psihologică, amenințări verbale şi provocarea stărilor de tensiune şi de suferință psihică şi în rezultat, fără a deține motive esențiale, intenționat a apucat-o cu forță cu ambele mîini de membrele superioare, astfel, cauzîndu-i suferințe psihice şi dureri fizice exprimate prin echimoze pe membrele superioare, care în cumul se califică drept vătămare neînsemnată.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care lui P.Boțan, în baza art.201^1 alin.(2) lit.a) Cod penal, prin aplicarea art.364^1 alin.(8) Cod de procedură penală, să-i fie stabilită pedeapsa de 2 ani închisoare, cu ispăşirea în penitenciar de tip semiînchis, invocînd că pedeapsa aplicată de prima instanță este prea blîndă; - instanța eronat a concluzionat că față de inculpat urmează a fi aplicate prevederile art.90 Cod penal, poziție care de altfel, nici nu este motivată; - instanța nu a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, inclusiv, de faptul că vinovăția inculpatului a fost stabilită pentru a treia oară în săvîrşirea aceleiaşi categorii de infracțiune, prevăzută de art.201^1 Cod penal, iar comportamentul şi corectarea lui nu vor corespunde exigențelor art.61 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chişinău din 08 februarie 2016, a fost admis apelul declarat de procuror, casată sentința în partea stabilirii pedepsei penale şi în această parte a fost pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui P.Boțan, recunoscut vinovat în săvîrşirea infracțiunii prevăzută de art.201^1 alin.(2) lit.a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 2 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a indicat că prima instanță a dat apreciere corectă probelor administrate şi circumstanțelor cauzei, examinîndu-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității şi veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor şi corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, care a fost dovedită cu certitudine şi fără echivoc, dînd faptei săvîrşite o încadrare juridică corectă.

De asemenea, instanța a constatat că urmărirea penală şi judecata în fond s-au desfăşurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege, iar probele prezentate în şedința de judecată şi puse la baza sentinței, au fost obținute legal şi sînt admisibile conform prevederilor art.95 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel a conchis că, prima instanță stabilindu-i pedeapsa inculpatului P.Boțan sub formă de închisoare pe termen de 2 ani, a ținut cont de caracterul şi gradul de pericol social a infracțiunii, de faptul că infracțiunea a fost săvîrşită cu intenție, că potrivit art.16 Cod penal se referă la infracțiuni mai puțin grave, de persoana inculpatului, care la locul de trai se caracterizează satisfăcător, dar la domiciliu provoacă certuri, că nu are antecedente penale nestinse, de circumstanțele atenuante - recunoaşterea vinovăției şi căința sinceră, de circumstanța agravantă - săvîrşirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiuni similare.

Totuşi, avînd în vedere că inculpatul anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, instanța de apel a considerat că prima instanță eronat a aplicat față de acesta

prevederile art.90 Cod penal şi a dispus executarea condiţionată a pedepsei penale.

În acest sens, instanţa de apel a reţinut că, P.Boţan a săvîrşit o infracţiune împotriva relaţiilor sociale cu privire la solidaritatea familială şi relaţiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică sau psihică, la onoarea şi demnitatea persoanei, consecvent, prin sentinţa Judecătoriei Orhei din 15.04.2014, a mai fost condamnat pentru o infracţiune similară îndreptată împotriva aceloraşi părţi vătămate, în acest caz, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de muncă neremunerată, care însă, nu şi-a îndeplinit scopul de reeducare şi corectare a inculpatului, acesta săvîrşind din nou un act de violenţă în familie asupra membrilor familiei sale, A.Boţan şi M.Perju.

Respectiv, instanţa de apel a conchis că pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea condiţionată a executării ei, aplicată lui P.Boţan de prima instanţă, nu este oportună şi nu v-a atinge scopul pedepsei penale şi astfel, comportamentul inculpatului faţă de părţile vătămate impune necesitatea executării reale a pedepsei penale, aceasta fiind una echitabilă, proporţională cu gravitatea faptei comise şi va fi suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, corectarea vinovatului, precum şi prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni atît din partea condamnatului, cît şi a altor persoane.

5. Împotriva deciziei instanţei de apel a declarat recurs ordinar inculpatul care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei şi menţinerea sentinţei, pe motiv că instanţa de apel la stabilirea pedepsei nu a luat în consideraţie că dînsul şi-a revizuit comportamentul, nu mai locuieşte cu socrii, cu soţia întreţine relaţii familiare normale şi nu prezintă pericol pentru societate, fapt demonstrat prin cererea acesteia şi a autorităţii publice locale de a-l lăsa în libertate; - instanţa nu a luat în consideraţie că are un copil minor, cu starea de sănătate precară, iar o eventuală executare reală a pedepsei penale va avea efecte negative asupra educaţiei, îngrijirii şi redresării sănătăţii copilului, avînd în vedere că mijloacele financiare necesare în acest scop sînt cîştigate de el.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului şi motivele invocate, ţinînd cont de opinia procurorului expusă în referinţă, prin care solicită declararea inadmisibilităţii recursului, precum şi de opinia părţilor vătămate, expusă în referinţe, prin care solicită menţinerea sentinţei, Colegiul penal decide asupra inadmisibilităţii acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrea instanţei de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanţa de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanţei de apel conţine o eroare de drept atunci cînd instanţa nu s-a pronunţat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia.

Colegiul penal constată că, de fapt, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanţa de judecată, precum şi cu încadrarea juridică a acţiunilor sale în baza art.201^1 alin.(2) lit.a) Cod penal, şi, critică hotărîrea recurată numai referitor la pedeapsa închisorii cu executarea ei reală aplicată de instanţa de apel.

Analizînd acest temei în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu şi-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Motivele recurentului, precum că instanța de apel incorect a individualizat pedeapsa şi neîntemeiat nu a aplicat în privința lui prevederile art.90 Cod penal, Colegiul penal le consideră neîntemeiate.

La acest capitol Colegiul atestă că, potrivit art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvîrşit infracțiuni, cauzînd anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor, avînd drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvîrşirii de noi infracțiuni atît din partea condamnatului, cît şi a altor persoane.

Conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrşirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, iar la stabilirea categoriei şi termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvîrşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, pedeapsa are drept scop şi prevenirea săvîrşirii de noi infracțiuni atît din partea inculpatului, cît şi a altor persoane. Ca măsură de constrîngere, pedeapsa are pe lîngă scopul său represiv şi o finalitate de exemplaritate, în ce priveşte comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa şi modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în aşa fel, încît inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvîrşirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei şi autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Colegiul penal constată că, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art.61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, inclusiv de cele enumerate de recurent în recurs, de persoana acestuia, de influența pedepsei aplicate asupra corijării şi reeducării lui.

Mai mult, la numirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.364[1] Cod de procedură penală, acesta beneficiind de o reducere cu o treime din limita de pedeapsă prevăzută de lege, adică din maximul şi din minimul prevăzut de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat.

Astfel, temeiul invocat de recurent privind aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării ei, pe motiv că instanța nu a reținut circumstanțele atenuante prezente în cauză, inclusiv cele enumerate în recurs, că nu este periculos pentru familie, nu pot servi drept temei de casare a hotărîrii judecătoreşti, din motiv că circumstanțele invocate de recurent au fost luate în considerație de instanță la numirea pedepsei.

Concomitent, Colegiul penal notează că, legiuitorul acordă dreptul instanței, ținînd cont de circumstanțele cauzei şi de persoana celui vinovat, de a decide de la caz la caz, posibilitatea aplicării pedepsei vinovatului cu suspendarea condiționată a executării ei şi nicidecum nu o obligă în acest sens. În speța dată, rezultă că instanța de apel, reieşind din circumstanțele sus menționate, că P.Boțan a săvîrşit o infracțiune

împotriva relațiilor sociale cu privire la solidaritatea familială şi relațiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică sau psihică, la onoarea şi demnitatea persoanei, că anterior a fost condamnat pentru o infracțiune similară îndreptată împotriva aceloraşi părți vătămate, şi, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de muncă neremunerată, nu şi-a făcut concluzii necesare, nu a stat pe calea corijării, săvîrşind din nou un act de violență în familie asupra membrilor familiei sale, a considerat rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită. În acest sens, instanța şi-a motivat soluția adoptată, indicînd din care motive a ajuns la concluzia că corijarea şi reeducarea inculpatului este posibilă doar cu aplicarea pedepsei închisorii reale, astfel că instanța şi-a motivat soluția referitor la iraționalitatea numirii pedepsei acestuia cu suspendarea executării ei pe termen de probă.

Din acest punct de vedere se constată că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept la care face referință recurentul şi, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa aplicată inculpatului este individualizată conform prevederilor legale şi echitabilă faptei comise.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de inculpat, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Boțan Petru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chişinău din 08 februarie 2016, în propria lui cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 22 iunie 2016.

Preşedinte	Nicolae Gordilă
Judecători	Elena Covalenco
	Iurie Diaconu